

1. Τι. Άχνα. Κι από κοντά μες στη νύχτα στην άπνοια καρβουνίδι με φτερά – κουρούνα cornus cornix τα τινάζει απανωτά πέφτει μούχρα κρώζει κρα κρώζει κρε μέσα στην άπνοια τι. Μπορεί και σφάχτης στο νεφρό μπορεί και κάτω απ' την ουρά της η χαρά πριν την άλλη χαρά που σου σφαλίζει τα μάτια μη χάσεις το φως σου. Νίκο μου κρέας Νίκο μου κρασί. Το μισό σκοτάδι στα μάτια σου.

Δε βγήκε από την πέτρα στο κλαρί στην αξελέστατη γκορτσιά μαύρο αλάτι σε πληγές από κάψαλα κουρούνιαζε ακόμα στη σπηλιά όπου σταχτιά και μαύρα πετεινά σκάζουνε απ' το αυγό ξεπεταρούδια ακόμα ζευγαρώνουνε χτυπάνε τα φτερά για κρασί ή χώνουνε το ράμφος στο αίμα σου να δούνε και καλά σε τι θράκα κοχλάζει.

Τα είχες ξαναδεί ετούτα και τα άλλα αρπακτικά που το οξυγόνο ανάμεσά τους ούρλιαζε άπνοια τα σκούρα και

τα λαίμαργα τα τέτοια και τα αλλιώτικα τα αλλόθρησκα τα τρέξε και φέξε. Κι αφού χτυπήσανε στα τύμπανά σου και ανατρίχιασες ξανάδες επιτέλους λίγο φως διαβάζοντας μισή ζωή τι στα υπόγεια. Διαβάζοντας να γίνεις όμοιός τους; Τόσο ανθρώπινο δικαιολογείσαι αν και τόσο χυδαίο – τόσο λίγο πολύ. Ένα μπάλωμα στο παιδικό σου τι. Μανίκι Νίκο μου. Θα μπορούσε να 'ναι σιρίτι.

Διάβαζες μη χάσεις τα μάτια σου αντέγραφες στην πέτρα τόσοι θαμμένοι ζωντανοί απ' το ισόγειο και κάτω ως το τρίτο υπόγειο δίχως βιβλία. Να τους ξεθάψεις είπες.

Αποβραδής τι ήταν αυτό το γλιστερό που σκαρφάλωνε στα πέδιλά σου στα πόδια σου. Νίκο μου Νίκο – η κουρούνα μέσα στην άπνοια κι ένα υγρό αεράκι σύρθηκε στα καλάμια σου σε έζωσε γύρους τρεις στα πλευρά σου. Η κατάβασή σου θα έληγε δε θα κατέληγε οι πεθαμένοι στο ισόγειο κρατούσαν το κλειδί μες στο αυτί τους. Ξεκλείδωσέ τους αν σου 'χει μείνει λαλιά.

2. Ο Νίκος σιγοντάρισαν από τη μαύρη πάχνη τα παιδιά της παιδείης που σε έχαναν και σε έβρισκαν ψέλνοντας τα δικά σου από τα γεννοφάσκια σου ως τα ρηχά γεράματα και βάλε. Πάθη μαθήματα άθλοι και ήττες απανωτές τι ήταν ετούτο. Σε έζωσαν φίδια και έρπητες πήγες να δεις την ώρα. Πού. Ποιος Νίκος. Δεν ήσουν διόλου σίγουρος για το όνομά σου μα δε σου ερχόταν άλλο. Και τι αφύσικο τα παιδιά του χορού που σέρνανε τις

φτέρνες στον σκληρό αέρα ασώματα να σε ξεβγάζουν τώρα άντε στο καλό κι εσύ που ακόμα ψάχνεις τα γυαλιά σου στα χρώματα τι. Κάνεις τον ξεναγό τους.

Αποβραδής μια υποψία πηγαισμού κι ερχομού από άκρη σε άκρη της σπηλιάς ανάβοντας και σβήνοντας κεριά μες στο στήθος σου ώσπου επιτέλους κόπιασες στο ιερό με τη θολή ρετσίνα τα κουκιά και τα νωπά σχεδόν μεταλλικά ρεβίθια απ' όπου σου ήταν δυνατό να τους διακρίνεις κάπως και είπες ή το είπαν εκείνοι εν χορώ και σε γελοίο πληθυντικό καλώς μας ήρθατε welcome ορίστε ένα κλωνί βασιλικό για τη θύμηση κι έπειτα πόσο κάνουν ένα κι ένα στην τύφλα σας ή γιατί στο μητρώο σας υπάρχει ένας μικρός σταυρός αντί για τζίφρα. Οπότε άρχισες σιγά σιγά να θυμάσαι. Να 'ταν τουλάχιστον όλα αυτά στη σειρά.

Παλιά μισοξυπνούσαν τα παιδιά πειραγμένα απ' το θάνατο τα 'νωθες να ζηλεύουν την τύχη σου μα όταν ξανάπεφταν στον ύπνο σε πειράζανε το τι σου σέρνανε σαν κάτω από τα πόδια τους γδέρνοντας τις πατούσες για την ώρα επιμένει αμετάφραστο. Τα θυμάσαι η αίσθηση καθόλου δυσάρεστη μήπως τα ανήλικα που τυραννιούνται νύχτα μέρα ξέρουν καλύτερα. Τι ανάποδη στροφή απειλούσαν τα πράγματα μια ώρα δρόμο από το Ανάπλι στον Ίναχο εσύ μαζεύοντας ζόρι να το αδειάσεις πού. Με το καλό στο βάλτο του Ερασίνου να γίνει ο βάλτος βατός.

Στην ερημιά της συνήθειας τα παιδιά ένα τσούρμιο αγίων η δεύτερη επάνω δεξιά μια από τους δώδεκα ή δε-

κατρείς Μάγδα Ευρυδίκη Ελένη ποια απ' όλες τας θύρας τας θύρας υψώνει γυαλισμένο δισκοπότηρο λάβετε καταλάβετε κι έρχονται οι καλιακούδες οι κουρούνες οι κάργιες να πιουν το κρασί και εσύ κορακιάζεις.

3. Σε είχε πάρει από κοντά παραμιλούσε. Όταν την κοίταξες πιο καθαρά είδες το κινητό της. Ok την άκουσες I got him θα 'ταν δε θα 'ταν στο μπόι σου μικρούλα συνανήλικη το δίχως άλλο αν και τίποτε από όλα αυτά δεν το 'πιανε ακόμα μελάνι – η Άχνα δεν είχε ανοίξει το στόμα της να πει να γελάσει να δείξει θυμό κι όταν σου κάκισσε πρώτη φορά είπε πως ήταν για το σύρμα τον ψηλό και τα βότσαλα για το ασίγαστο ταμάχι στα χέρια σου τι είναι αυτά δεν τα θέλω η λασπουριά της άνοιξης ακόμα στις χούφτες σου – χάθηκαν τα κραγιόνια; Άντε να μάθεις γλυπτική άντε να παίξεις με άλλες. Τα μαλλιά της ξασμένα αν και αλουστα λειχήνα από τη σκιερή πλευρά του βράχου στο ένα μάγουλο κριθαράκι από στάχυ στο μάτι εσύ ήξερες τι ήθελες να φτιάξεις δεν ήξερες πώς – άλλη αντ' άλλης σου 'βγαινε – ακόμα και ο αστρίτης στο πόδι της έτσι τυχαία σκαρφάλωσε καλοκαίρι ήταν ετούτο ή συρμός οδοντωτός κατά πάνω σου. Ηπατίτιδα Β υποθέτεις ξανά χαϊδευτικά τη φωνάζεις χρυσή μου εκείνη σε αγνοεί. Αργά στο πάρτι του Εφετείου κάποιος τη σύστησε Ευρυδίκη και το πρωί που εξαφανίστηκε πριν σε ξυπνήσουν την έγγραφες Άχνα. Φλέβες

γαλάζιες κάτω απ' το βρώμικο δέρμα της σκληρά πυκνά μαλλιά δεμένα πίσω είχε χάσει το ένα σανδάλι της κρατούσε το άλλο στο ελεύθερο χέρι έμοιαζε ξένη που κάνει τη δικιά και μάλιστα από σόι ιερών πήγαινε λέει στο γυμνάσιο την είχε τάξει αλλού ο πάτερ στις ελεύθερες ώρες της δούλευε στο Μαξίμου για μια από τις ξένες μυστικές υπηρεσίες που πλήθαιναν τον τελευταίο καιρό μαζί με κινητές τηλεφωνίες και τράπεζες. Δεν πήρε ώρα να βρεθείτε μόνοι στα απόμερα εκείνη ακούμπησε το υπηρεσιακό περίστροφο χάμω σιωπούσε αμήχανα. Δεν είχε ξαναπάει με άντρα μουρμούρισε ήταν ακόμα μικρή όμως με εσένα ένιωσα έτοιμη από τη δεύτερη κιόλας στιγμή τι παράξενο είπε και ανατρίχιασε σύγκορμη. Αν ήθελες την πίστευες άλλωστε όπου να 'ναι θα χτυπούσε το ρολόι ποιο ρολόι να πας στη δουλειά. Έκανε να κρύψει το πρόσωπο ανάμεσα στον ώμο και στο λαιμό σου εσύ κρύωνες – κάθε τόσο αναρωτιόσουν γιατί αποσιώπησε τι ένιωσε την πρώτη πρώτη στιγμή που κοιταχτήκατε τι σου 'κρυβε το μόνο που θυμάσαι οι λυμένες κλειδώσεις σου. Έλα ψιθύρισε είχε περάσει η ώρα ξεκλείδωσέ με ό,τι γίνεται απόψε δε θα το μάθει κανείς και αντί να σου χαρίσει το κλειδί το πέταξε σ' ένα σωρό από σταματημένα ρολόγια. Κάπου εκεί πήρε το μάτι σου και τα παιδιά στριμωγμένα στο κουβούκλιο του μηχανοδηγού της ταχείας ούρλιαζαν από τα παράθυρα κάντε στην άκρη στην άκρη και η κατάμαυρη ατμομηχανή έπεσε πάνω σας ξέφρενη.

4. Η Άχνα μιλούσε για σχήματα σε μάρμαρο ασβεστόλιθο ή ψημένο πηλό περιέγραφε νερά και χρώματα ξύλου έψελνε κοντάκια ρωτούσε με το βλέμμα αν εσένα πιάνουν τα χέρια σου μιλούσε και χωρίς να την ακούει κανένας. Το ότι θα πεθαίνατε μαζί το είχε νιώσει από την πρώτη κιόλας στιγμή που γνωριστήκατε είπε με την ανάσα της στο αυτί σου ενώ ψυχορραγούσες στα πόδια της.

5. Την είπαν Ευρυδίκη και αντιμίλησε – αυτή είναι άχαρη δουλειά ξεφύσησε είναι αγγαρεία όμως αν δεν την κάνω εγώ ποιος θα την κάνει.

Τη σπίτωσες μες στα πνευστά του πλάτανου και έφτασε ο ξυλοκόπος. Τη χάραξες στην αγριελιά κι έγινε αποκαϊδι πού να προλάβει να γλιστρήσει δοξάρι στα φύλλα της αργά ή γρήγορα θα επέστρεφε στο μισοφέγγαρο απ' όπου εξοστρακίστηκε – το αέρινο κορμί της ένα πεδίο μάχης μετά τη μάχη οι χούφτες της γεμάτες στάχτη στα μάτια σου να βλέπεις τι γράφεις.

6. Σβήνεις εγκαύματα πληγές εκδορές την ξαναγράφεις ένα χρόνο μικρότερη ένα χρόνο πιο σοφή στα χείλη στα μαλλιά στα λαιμά και στους ώμους – μέσα στην άπνοια τη φώναξες κι εκείνη δεν έβγαλε άχνα.

Ασκέεται να ψηλώσει να σε φτάσει και να σε ξεπεράσει εσύ επιμένεις ανήλικος. Έτοι αλλαγμένη θα την έβλε-

πε στις κόρες των ματιών σου κι ο άλλος. Θρασύδειλος κομπλεξικός θα 'στελνε τους γορίλες του να του την πάνε πισothάγκωνα κατουρημένη από το φόβο. Μάθε εσύ να μην κλείνεις μάτι ακόμα και όταν κοιμάσαι.

Την παίρνει ο καιρός τη φέρνει ο χρόνος εσύ ψηλώνεις αλλά ο Τραυλός που την είδε να κά-κά-κάνει πιπί στα κα-κα-καλάμια φαντάστηκε τον εαυτό του από κά-κά-κάτω και-και-και τραυλάλησε να του την πάνε στο παλάτι χάνι ψησταριά pronto κι ας μην την είχε τόση ανάγκη είχε ένα σωρό από δαύτες.

7. Αν η μισή αλήθεια είναι στο πνεύμα τι γίνεται η άλλη μισή. Μπορεί να πάει στην Κούλουρη αλλά μήπως κι εκεί μισή δε θα μείνει; Αν όμως μετοικήσει στο γραπτό όπως κι η δεύτερη ζωή σου που την έζησες πρώτη τι. Τι αλλόκοτη ζωή να ανασαίνεις ένα ένα τα πράγματα να τα φυσάς στο χαρτί πράγματα λείψανα χλωρά παρανάλωμα στο φως το εξώτερο.

8. Δηλώνεις παρών το μελάνι της πρώτης γραφής σου απλωμένο παντού πλην αόρατο η ζωή σαν να μην ήξερες καλύτερα σκιερή όσο ο θάνατος. Δηλώνεις παρών τα πράγματα έρχονται άνω κάτω προσπαθείς να επιβάλλεις τάξη. Χωρίς μελάνι μελανό δε διαβάζεται τίποτα. Αντιστέκεσαι στη νύχτα στη νύστα αλλά τι κατάσταση κι αυτή να μιλάς δίχως να βγαίνει μουσική απ' τ' αυτιά σου.

9. Τα παιδιά δυσφορούν το όνομα Άχνα θα ταράζει τον ύπνο τους γυρίζουνε πλευρό μορφάζουν να τα αφήσεις στη λύπη τους στον τόπο ετούτο που αναβλύζει και λιμνάζει η νύχτα και μόνο άλογα με τα καρτερικά τους μάτια προαισθάνονται τι πριν τα ανοίξουν και πιουν. Σε παίρνει ο ύπνος γερμένο στην άπνοια ονειρεύεσαι πως βγάζεις τα σανδάλια πως χύνεσαι στη σκονισμένη απόσταση να προλάβεις όσο είναι καιρός τι να προλάβεις.

10. Στο πέρασμά της παλαμάκια ιτιάς σαν ελιάς ασπροπράσινα κάθε φύλλο Βεατρίκη Γέρμα Δανάη Ευρυδίκη Ελένη. Σε ένα άδειο φύλλο χαράζεις και Άχνα αρμόζοντας στη γλώσσα σου χίλιες ψηφίδες φωνές. Αν και ο ίδιος επιμένεις μονόλογος.

11. Θηλαστικά ερπετά και στρουθία επιβλέπουν τη βάρδια σου με ένα μείγμα υπομονής και θλίψης έχεις την αίσθηση πως η αγρύπνια τους αυτή παρατράβηξε. Τα άλογα προαισθάνονται ο λόγος πέφτει σ' εσένα. Σε εμπιστεύονται όμως έστω με μια περαστική σκιά φόβου στο βλέμμα σε σκουντάνε απαλά με το κούτελο. Εντάξει εντάξει τους χαϊδεύεις τα αυτιά τους νισάφι. Το χειμώνα όταν αργείς να φανείς χλιμιντρίζουν στο στάβλο για να σπάσουν τη σιωπή που κι αυτή σαν σκιά γλιστράει στα μάτια σου από τα δικά τους. Μπαίνεις μέσα φτναρίζεις καβαλίνες ρίχνεις σανό ή βουρτσίζεις καπούλια και χαίτες μουρμουρίζοντας

επαίνους έτοι ησυχάζουν. Τι αγάπη κι αυτή όταν με τα ρουθούνια τους σε χουχουλίζουν κατάμουτρα. Σαύρες και σαμιαμίδια επισκέπτεσαι τον Αύγουστο. Μόνο το καλοκαίρι ζωηρεύουν και τα άνω ζητώντας σκαρφαλώνουν στα πόδια σου δροσίζοντάς σου κνήμες και γόνατα. Οι όρνιθες τα όρνια οι τοιλιβήθρες όπα όπα σ' έχουν όποτε φανείς στα λημέρια τους με χαρτιά παραμάσχαλα. Έτοι και ανοίξεις χειρόγραφο έρχονται με τα ράμφη τους τσουλάνε τα όμικρον ξεκλειδώνουν τα βήτα ισιώνουν τα ξι. Ακόμα και τα ψάρια σε καλοβλέπουνε με ένα σκίρτημα ασημί ένα νερένιο ρίγος. Σαν να 'χες μάθει κάτι χρήσιμο τον καιρό που θαλασσοδερνόσουν αδιάβαστος. Μάθε ο πνιγμένος απ' το λόγο του σώζεται είτε η Άχνα. Μάθε αν δε μιλάς με αγάπη δε λες τίποτα κι αν δεν ξέρεις να αγαπάς μένεις άπρακτος όπως θα 'λεγε ο άλλος ιχθύς. Οι γάτες λούφα στις γραφές μαθαίνουν να διαβάζουνε και τούτες κατεβαίνουν με την όπισθεν από τα δέντρα δε φοβούνται πια το νερό. Και τα ψάρια παύουν να φοβούνται τις γάτες. Μικρότερος μια θρεμμένη περσική σου 'ωσε το πετσι από έναν παιδικό χωλοφύλακα με τα δικά της χ και τα νύχια της. Οι σκύλοι χρήσιμοι όσο γίνεται ακόμα και οι κοπρίτες μαθαίνουνε να τα ακουμπάνε στον ψ και δεν τινάζονται στον ύπνο τους από ενοχές και τέτοια. Αντί να δείχνουν τα δόντια οσμίζονται τον καβάλο σου και χαιρετάνε στρατιωτικά. Οι αλεπούδες μια χαρά βρίσκουν ακόμα καταφύγιο στα κοτέτσια ενώ οι κότες κουρνιάζουν στα σκυλάδικα.

Αυτά τα λίγα είχες να πεις για το βασίλειο της ζωής το χαρτοβασίλειο και πως ο άνθρωπος τον άνθρωπο φοβάται πάνω απ' όλα και στον θεό από φόβο για τον άνθρωπο καταφεύγει. Τα κυπαρίσσια κι αυτά τα άνω ονειρεύονται αλλά σιωπούν βουτάνε τις κορφές τους στα μνήματα και γράφουν άστρα φεγγάρια και άλλα ουράνια σώματα – όποιος έχει μάτια διαβάζει.

12. Τα παιδιά αποστηθίζουν το νόημα – τα ίδια βιβλία λένε άλλα σ' εσένα μέσα απ' το ρυθμό. Ήταν καλά παιδιά τα ελληνικά τους ένα κι ένα τα ζήλευες πότε θα μάθαινες κι εσύ τι. Κάποτε σε ρωτήσανε πούθε έρχεσαι και απάντησες από τη μάνα μου έρχομαι στο σπίτι μου πηγαίνω που το κάψατε. Ένας τους πήγε να γελάσει και περάσανε βήματα με την ανάσα τού απήγανου άλλοι σε δέσανε στον κορμό της γκορτσιάς έτσι έμαθες να γράφεις με τα χέρια πισθάγκωνα έτσι έμαθες να φτιάχνεις δεντρόσπιτα.

13. Πελαργός με το ένα πόδι στη στεριά το άλλο σε πτήση – απ' τη μεριά της θάλασσας χαλασμένες κονσέρβες και αποβράσματα έψαχνες πού να βρεις τι πιο κει ο τρόμος του Ξηριά κοντά μεσάνυχτα παραδίπλα στο ανάχωμα τόπος υγρός χλοερός παιδιά από χρόνια περιτύλιγαν τα οστά τους με πρόχειρες σάρκες και σε κυνηγούσαν έλα να παίξουμε ξυλίκι κρυφτόμπουκο βόλους. Ήταν και

δυο Θεόδωροι του ενός το δεξί κρεμασμένο απ' το σβέρκο του κάτι ψιθύριζε τι – παιχνίδι με τα σπέρτα αλλά του τα 'σβησε αμέσως η μαμή που να μη σας άρπαζε από τις μανάδες σας τόσο μακριά και εκείνος σοβάρειψε. Το σιδεράδικό τους κόλαση με καμίνι φουσερό σφυριά και αμόνι καπνισμένο ταβάνι με τρελές νυχτερίδες μπουριά από σόμπες αλυσίδες και κουβάδες για πότισμα νιπτήρες άδειοι φανάρια του ψωμιού χωρίς ψωμί παξιμάδια με ροδέλες και βίδες – μια κόλαση στα μέτρα σου αλλά όμως. Ο άλλος Θεοδώρης ο μικρότερος με το που πήγαινες να αγγίξεις εργαλείο έβγαζε την τοιμπίδα απ' το καμίνι και τζιζ.

14. Ένα μπλάβο πρωινό σαν εκείνο που είχε έρθει η μαμή να σε βγάλει να ανασάνεις καλοκαίρι καιρό κοίταξες μέσα σου θυμήθηκες κάτι από δω κάτι από κει σχήματα ή στοιχήματα λίστες για ψώνια πράγματα προτού γίνουν πράγματα και τα συλλάβισες πάνω στις πέτρες τα μισά τους σβησμένα φαντάσματα ήταν ωραία θυμάσαι τα χάιδευες τα παιδιά σου λέγανε τι θα τα κάνεις άσ' τα.

15. Κοντά στα μνήματα ο Ξηριάς καταφύγιο αγριμιών περασμένη ώρα εσύ πάνω κάτω στο ανάχωμα δίχως παπούτσια οι κροκάλες στην κοίτη του ακόμα ζεστές το νερό ανάμεσά τους αργό οι νεροφίδες άυπνες – έτσι έμαθες να σφίγγεις τα δόντια σου να μην ακούγεσαι κιχ τα τσακάλια τούς λιπόψυχους βάζουν στο μάτι.

16. Ο Νίκος. Ο Νίκος απ' τη Νίκαια ο Νίκος απ' την Κίο ποια Κίο τη νέα ή την παλιά νεκρόπολη πού να θυμάσαι. Τα παιδιά ρωτάνε τι χωρίς να περιμένουν απάντηση αν ήρθες για καλό ή μήπως είναι το κακό που νοστάλγησες η μουσική τους ένα μμμμ ο χορός επιτόπου.

17. Με αρχικό σημείο συνάντησης το ακρωτήρι πάνω απ' τον όρμο της Ελέας πήρες το μονοπάτι του Αϊ-Γιάννη ανάμεσα σε λεύκες και επηρμένα πλατάνια ψιθυρίζοντας ξόρκια όταν ξεβούλωσαν τα αυτιά σου κι έπιασαν μια φωνή κοριτσιίστικη – Νίκο τι κάνεις δε με θυμάσαι πια και ανατρίχιασες. Τα πορφυρά χωνάκια είχαν σιγήσει από νωρίς το ίδιο τα σκυλάκια· οι νάρκισσοι είχαν από ώρα σβήσει τα λαμπάκια το φεγγάρι είχε τραβήξει τα νερά του σε βαθιές αυλακιές οι βάτραχοι κρυμμένοι στα ρηχά βάσταγαν τσίλιες – ως τις μικρές τις ώρες που κι αυτές σαν τα παιδιά δε μεγάλωναν. Τότε σου φύσηξε από τη λίμνη ποια λίμνη εκεί κοντά στους Μύλους λαμπύριζε και στην υγρή ευωδιά επανέλαβες το αχ απ' το όνομά της που είχε ματώσει τη γλώσσα σου. Ξαναγεύτηκες αίμα ήταν δικό σου άνοιξες βήμα κατά τον Αϊ-Γιάννη το στόμα σου κακού καλού κουμπωμένο.

18. Έψαχνες απαντήσεις χωρίς να ρωτάς μεγαλόφωνα. Αν δεν ήταν το σκοτάδι που έκανε τα ουράνια σώματα να λάμπουν στο στέρνο σου τότε τι. Οι απαντήσεις

κάτω από τη γλώσσα σου αποστομώνονταν με μια μόνο ερώτηση: Αλήθεια; Όπως όλοι ρωτάς χωρίς να ακούγεται ή να ακούς απαντήσεις. Το ζητούμενο: σε ποιον τα εμπιστεύεσαι όλα αυτά που δεν ξέρεις.

19. Ιδέες προσεγγίζουν τον άνθρωπο πλάσματα της νύχτας τρομαγμένα απ' το φως μην καψαλίσει το μαλλί μη μαυρίσει την κούτρα. Για να σώσουν το κεφάλι απ' την πυρά το βουτάνε στη χύτρα.

20. Αν ονειρεύεσαι δεν μπορείς συγχρόνως να ζεις όπως ήξερες. Και όμως δίχως όνειρο ζωή δεν εννοείται. Κάποτε κοίταζες τα άλλα παιδιά στην παραλία στο μπάνιο δεν πάει καιρός μια Κυριακή πρωί το φως στα μάτια τους στα λεία βρεγμένα μέλη στα μαλλιά στα λεπτά ή παχουλά κορμιά τους ακόμη ασχημάτιστα και ένιωσες τα μάγουλά σου να καίνε στη σκέψη πως και η Άχνα σου ήταν το ίδιο ανήλικη. Αλλά μήπως και εσύ συνανήλικός της δεν ήσουν;

21. Είχε ανέβει το φεγγάρι. Μισό. Το κάτω μισό του μισού γεμάτο βροχόνερα. Έμπαινε Ιούνιος μέρα τη μέρα θα ωριμάζαν τα μούρα θα 'κλεινε το σχολείο η αυλή του θα ερήμωνε. Έρχεται η Άχνα σου ξεφεύγει αλλάζοντας σε άλλη έρχεται και φεύγει και σε αφήνει στην αυλή του σχολείου – τα νερά του φεγγαριού όλα επάνω σου.

22. Δίνεις σχήμα και μορφή στο όνομά της μαθαίνεις να τη φτιάχνεις λίγο λίγο απ' το μηδέν την Άχνα που παίζει στα δάχτυλα όλα εκείνα που πας να της πεις να της κάνεις. Μάθε σου λέει χωρίς χώμα πηλός δε γίνεται. Χώμα χωρίς νερό κουρνιαχτός. Μάθε χωρίς το όνειρο πλάση δεν πλάθεται φυτό δεν ξεμυτίζει κι αν ξεμυτίσει δεν ανθίζει ούτε καρπίζει – το έμαθα να λες.

23. Τα γυαλιά σου παιδεύονται στο υπόγειο διάβασμα η όψη που πλάθεις γλιστράει απ' τα γάντια σου την ψάχνεις σαν μέσα από λεπτή χαραμάδα. Ακόμα και η μουσική σου κουφαίνεται τα αυτιά σου αρνιούνται να μετρήσουν συχνότητες η φωνή σου η ίδια ξαναγίνεται άναρθρη.

24. Διαβάζεις με τα δάχτυλα η αφή σου στην υφή των πραγμάτων μουνδιασμένη έως ξύλινη και όταν με το ένα χέρι σου χτυπάς ή ψάχνεις το άλλο δε βρίσκεις τίποτα – του χεριού σου η ανάστροφη τρέμει της δασκάλας το χάρακα. Στα ξυπόλητα πόδια σου σκαρφαλώνουν αγριάδες ερπετά ή ζώφια και όταν πηδάς πάνω απ' τα μαύρα στα άσπρα πλακάκια στην αυλή του σχολείου είναι το μαύρο από τα μαύρα που βάφει τις φτέρνες σου.

25. Ποιος είπε όταν θέλω να διαβάσω ένα καλό βιβλίο το γράφω. Αυτό θα έκανες και εσύ αφού δεν είχες βι-

βλία όμως δεν ήξερες ακόμα να γράφεις. Τα βιβλία που διψούσες να διαβάσεις τα έγγραφες χωρίς χαρτί και μελάνι.

26. Προσπαθούσες να διαβάσεις ονόματα και ημερομηνίες περνώντας από μνήμα σε μνήμα και οι νεκροί πετάγονταν όρθιοι άπλωναν τα χέρια ζητιανεύοντας να πάρουν να κρατήσουν να έχουν και αύριο. Ένα απόγευμα πάει καιρός δυο τέτοια χέρια χάιδεψαν το λαιμό σου το στήθος σου ως μέσα βαθιά και είναι από τότε που δεν έκλεισες μάτι.

27. Ένα άλλο απόγευμα είχε γίνει η κηδεία ποιανής – πάνω απ' το μνήμα της οι συγγενείς κερνούσαν κρασί σε πλαστικά ποτήρια επιθυμία της νεκρής ακούστηκε. Πλανήθηκες διαβάζοντας σταυρούς και ταφόπλακες ο καιρός στη βροχή. Ξεκίνησες να φύγεις για το σπίτι. Σε ακολουθούσε μια λευκή πεταλούδα έφερνε γύρους στο κεφάλι στα πόδια σου μια Άχνα μα ποια Άχνα είπες μέσα σου – αν δεν έπαυε να αλλάζει κάθε τόσο θα πέθαινες και εσύ ψάχνοντάς την. Η πεταλούδα δώστου κύκλους μια ζαλάδα σαν να 'πιες κρασί. Όποια κι αν είσαι εγώ έχω δουλειά ακόμα έλα μαζί μου αν θέλεις το σώμα της ζωής πίνεται και αργότερα. Στην πάχνη του απόβροχου το φεγγάρι φευγάτο η αθέατη όψη του ορατή σαν μέσα από θαμπή διαφάνεια. Είναι αργά της λες πάμε στο σπίτι εκείνη γίνεται άλλη κλοτσάει το ένα της σανδάλι ψάχνει

με το πόδι ανυπόδητο πού να πατήσει κοιτάζοντας αλλού σαν αόμματη. Έξω στο δρόμο όταν πια φτάνει ο προαστιακός κι ανοίγει η πόρτα να μπεις η πεταλούδα αιωρείται ακίνητη για μια στιγμή και ύστερα πετάει πίσω στο μνήμα της. Ξεχνιέσαι χάνεις τη στάση σου την κερδίζεις αλλού· χαράζοντας με το σουγιά ιδεογράμματα στον κορμό του δεντρόσπιτου.

28. Γανιάζει η γλώσσα σου υγραίνοντας τα λόγια ένα ένα στην πόρτα του τυφλού στου κουφού το παράθυρο μην ακούσατε βήματα στα χαλίκια χαράματα; Μην είδατε βρεγμένα πέλματα στις πλάκες μεσάνυχτα; Ψαλμός με αρχαία ονόματα ξεχωρίζεις το Ελένη κι όμως Άχνα είναι το μόνο όνομα που της ταιριάζει. Είναι τρελή παίζει θέατρο πού να ξέρεις τι ρόλο υποδύεται απόψε μπορεί να σφαδάζει απ' τους πόνους στον αστράγαλό της σκαρφαλώνει οχιά – μην το πιστεύεις είναι τατουάζ.

Είπε η Άχνα ό,τι αντικρίζεις προϋπάρχει στα μάτια σου αλλιώς πώς θα το αναγνωρίσεις; Η θολούρα που έπεσε προχθές και σκοντάφτατε ο ένας στον άλλο δεν είχε προηγούμενο έχει όμως επιπτώσεις.

29. Περιεργάζεσαι ένα λεπτό ανοξειδωτο αντικείμενο μοιάζει μηχανήμα. Στην μπροστινή του όψη η μάρκα αλεούπι. Δεν προϋπήρχε στα μάτια σου. Εκτός από αναγραμματισμένη αλεπού δε βγάζεις άκρη ακρωνύμιο θα 'ναι.